

Tokyo på tur

Latteren bølger gennem luften, og jeg trækker på smilebåndet. Min nabo har gæster i haven og fortæller endnu engang sin yndlingshistorie. Der er gået to år, og nu kan jeg efterhånden le med hende:

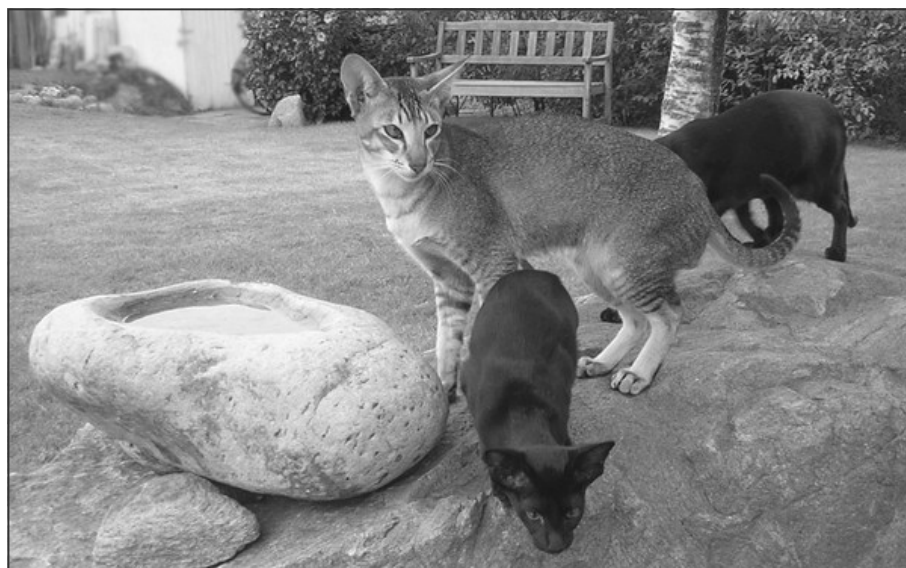
Anna: "Jeg tog Sienna i barnevognen og gik på biblioteket. Da vi står og venter på elevatoren, står der en anden mor med en baby i barnevogn og venter ved siden af os. "Se den anden baby har sin lille mis med i barnevognen", siger hun. Jeg aner ikke, hvad hun taler om og tænker, at det må være en pegebog med et billede af en kat, hun peger på.

Den anden mor bliver ved: "Se hvor fint den sidder. Den skal nok med på biblioteket". Efter et stykke tid begynder jeg at undre mig over, hvad det er, de er så optaget af, og jeg bøjer mig ned for at kigge.....og der sidder en stor kat og kigger på mig med lysende grønne øjne. Først forstår jeg ikke, hvordan den er havnet der, men så tænker jeg, at det må jo nok være én af Charllys....."

-Tilbage i huset slukker jeg min støvsuger, og opdager at Anna har ringet. Da jeg ringer hende op, kan jeg høre larm fra trafik i baggrunden. "Mangler du ikke en kat?" spørger hun. Jeg bliver kold, brandvarm, og stjerner danser for øjnene. Alt sammen på én gang. Jeg behøver ikke at kigge mig omkring. **Tokyo**... Jeg er ikke et sekund i tvivl. Jeg mangler Tokyo.

"Vi står nede på torvet. Jeg kunne ikke få fat på dig, så jeg begyndte bare at gå hjemad". Kraftidiot, tænker jeg, hvorfor blev du ikke indendøre på biblioteket. Hvad nu, hvis han bliver skræmt ud af barnevognen og bliver væk midt på torvet. "Jeg kommer, bliv stående, hvor du er", råber jeg, kaster en trøje på og spæner ud af døren. Mens jeg løber alt, hvad remmer og tøj kan holde, kører en skrækfim, med larmenede knallerter, råbende børn, brøgende biler og min lille skræmte mis i vild flugt ud over torvet rundt i mit hovede.

Luften slipper op, min puls hamrer i ørene på mig, men benene spæner bare derudad, da jeg omsider får øje

Tokyo i haven med sine to sorte venner

på Anna og barnevognen på torvet. Jeg sniger mig forsigtigt hen mod barnevognen, ude af stand til at høre og få gang i vejtrækningen. Nu må han ikke blive skræmt og forsvinde for øjnene af mig.

Tokyo ligger mageligt henslængt i kurven under barnevognen og ser op på mig. Jeg modstår impulsen til at få ham til mig og kramme ham hårdt og ær ham i stedet blidt over hovedet. Han læner sig ind mod min hånd og spinder. Min lille tossede skat har da baret været lidt ude at køre. Hvad er problemet Charly?

Stille tager jeg ham op og putter ham ind i min trøje. Da jeg mærker hans varme krop mod mit bryst, er jeg lige ved at græde af lettelse. Så roligt jeg er i stand til, skynder jeg mig hjem og ind i huset. Jeg lukker døren fast og daler ned i sofaen, mens min puls så småt begynder at komme ned under 200. Inde i min trøje stikker Tokyo hovedet ind i mit ærme og laver små grædelyde. Jeg har vist alligevel fået skræmt ham lidt.

- Men han var ikke gammel nok til at få lånerkort, så vi måtte gå hjem igen", siger Anna, og latteren brøler gennem haven igen. Jeg ler med denne gang, og Tokyo, der sidder foran tv'et fuldstændig opslugt af en folketingsdebat, vender sig om i mod mig: "Nej, for jeg kan jo ikke læse", synes han at sige.

Charly Riis
www.lancararrow.dk